

— Така е, така е, мило момче. Откакъ съмъ тукъ, като гледамъ реда ви, човѣщината ви, скърбя, че още воюваме... И за това азъ ще те моля: стани мое момче... По-рано те обикнахъ, защото приличашъ на моя синъ. Сега те обичамъ и милея — и като избавителъ. Ако не бѣше ти, азъ щѣхъ да изгоря, защото врежата на моята стая бѣше пламнала... Обещай ми, мило момче, че ще станешъ мой синъ... Остани при мене. Ето азъ ще оздравѣя. Ти ще ми бждешъ утѣха. Богатъ съмъ. Искамъ да те направя щастливъ.

— И азъ те обикнахъ, Г-нъ Полковникъ, че хубаво ми приказвашъ... Само че Добруджа не мога напусна.

— Тогази азъ ще дойда въ Добруджа. Ще стана българинъ. Това, което вие направихте за мене ме накара да обикна народа ви... Заслужава да бжде човѣкъ членъ на такъвъ храбъръ и благороденъ народъ.

Двамата се гледаха съ свѣтнали отъ радостъ очи. Полковникътъ се радваше, че въ лицето на тогова, който прилича на неговия синъ, намѣри своя списителъ. — Желѣзко бѣ топленикъ отъ чувството, че онова, което каза на пленника още въ лазарета, се изпълни.

Тѣ млѣкнаха, за да изпитатъ силата на онова чувство, което изпълня душата, когато човѣщината победи суетата.

Човѣщината бѣше на Желѣзкова страна. И той се въздържа да каже на спасения колко грѣшатъ онѣзи, които съ сила се налагатъ на по-слабитѣ. И какъ съ хубаво дѣло лесно се разбираме.

Полковникътъ предугади мисълта на Желѣзка и заговори: — Азъ бихъ желалъ, щото онѣзи, въ чиито рѣце сж сѣдбинитѣ на народитѣ, да изпаднатъ еднажъ само въ пленъ за да разбератъ грѣшкитѣ си... бихъ желалъ да имъ се върне съ това внимание и грижа, както стана съ мене... И тогава тѣ ще бждатъ възродени... Какъ ми се иска въ този мигъ българскиятъ народъ да има една рѣка за да я стисна братски!...

— Ето я! — протегна дѣсницата си Желѣзко.

Полковникътъ стисна протегнатата дѣсница и порони сълзи.

— Мога ли да считамъ, че съмъ стисналъ и ржката на моя синъ?

— Ще отговоря когато се свърши войната.